

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil benytte lejligheden til at rette en enkelt fejltagelse hos en af de tidligere ordførere, der mente, at der her er tale om en, jeg tror, der blev brugt udtrykket 15 år gammel lov. Det er det ikke. Loven blev ganske vist vedtaget i 1963, men blev rettet i 1966, 1969 og 1974, og nu er der altså igen forslag om at rette den.

Kristeligt folkeparti siger i bemærkningerne, at der meget vel mellem stedbørn og forældre kan bestå et forhold, der er fuldt ud så harmonisk som forholdet mellem børn og biologiske forældre. Jeg må sige, at i sådanne tilfælde er det da klart, at stedbørn bør arve. Det kunne så føre til, at jeg stillede mig velvilligt til dette lovforslag. Men da justitsministeren lige før forklarede, at staten i sådanne tilfælde normalt vil vige, vil jeg indskrænke mig til at sige, at jeg i udvalget meget gerne ser på, om de gældende regler kan formuleres bedre, men at jeg på forhånd ikke kan se, at det kan gøres, fordi der som beskrevet af andre ordførere er oplagte tilfælde, hvor stedbørn ikke bør arve på lige fod med biologiske børn. Som sagt ser jeg gerne på, om vi kan præcisere det endnu bedre i udvalget.

Mølgaard (DR):

Arvelovgivning er et område, hvor ret og uret, rimelighed og urimelighed kan være svært at adskille, når der ikke foreligger et specielt testamente. Hvad var mon afdødes mening med ikke at skrive testamente? Var der mon nogen? Når der ikke er skrevet testamente, var det så en viljestilkendegivelse, eller var det en undlædsessynd?

I retsforbundets gruppe var vi umiddelbart positivt stemt over for dette lovforslag med baggrund i forslagsstillernes anførelse af, at man mente, der i den bestående lovgivning decideret var tale om et hul, som gav urimeligheder. Vi er dog ikke fuldstændig overbevist om, at det, som dette lovforslag vil indebære, nemlig en automatik i alle tilfælde, ikke skaber nye urimeligheder. Er der noget, der ligner familietilknytning, et egentligt plejebarn-plejeforældreforhold, i de tilfælde, man her tilsigter dækket ind med loven, eller er der i realiteten blot tale om et ganske almindeligt forhold mellem mennesker, der ikke har nogen nærmere tilknytning til hinanden? Det er jo det, der er afgørende for vurderingen i hvert enkelt tilfælde, og her synes jeg nok, at påstandene står lidt

skarpt over for hinanden. Forslagsstillerne har nævnt eksempler på, at det går galt med den administration, som justitsministeriet udøver, når man administrerer den bestående lovgivning, hvor man netop tilsigter at tage hensyn til, om et sådant forhold består eller ej, medens justitsministeren bestemt afviser, at der sker urimeligheder her. Justitsministerens bemærkninger gør, at vi alt i alt må sige, at vi har en vis portion skepsis over for dette lovforslag og må afvente den dokumentation, som forhåbentlig lægges på bordet under behandlingen i retsudvalget.

Wilhelm (VS):

Arveret er jo ikke det i denne verden, som VS omfatter med den allerstørste sympati, og en udvidelse af en lovfæstet arveret har altså heller ikke på forhånd vores største sympati. På den anden side er det klart, at hvis der findes oplagte urimeligheder og forskelsbehandlinger i det bestående system, bør de rettes. Det er nok det, kristeligt folkeparti forsøger på med dette lovforslag.

Vi mener ikke, at det er så simpelt som så. Det meget veldokumenterede og grundige indlæg, som venstres ordfører havde her, synes jeg viser nogle af de problemer, der findes, og jeg er enig i den konklusion, der blev draget, nemlig at kristeligt folkeparti har set alt dette ud fra et fantastisk fantasiløst – om man kan sige så – familiebillende og en mangel på fornemmelse af, hvor nuancerede disse forhold ofte er.

Jeg må tilstå, at jeg ikke er helt klar over, om den gældende arveret – jeg har prøvet at kigge efter, men kunne ikke umiddelbart finde det – indeholder den forskelsbehandling, som fru Tove Jørgensen var inde på, og som var en af grundene til, at jeg kiggede efter. Under udvalgsbehandlingen vil vi prøve at finde ud af, om man i forvejen – og stadig væk efter kristeligt folkepartis forslag – har en sådan forskelsbehandling af det, som i kristeligt folkepartis sprogbrug nok ville blive kaldt de »uægte børn«. Hvis det er tilfældet, som fru Tove Jørgensen altså gik ud fra, men som jeg ikke er helt sikker på, finder jeg også, at den slags urimeligheder er nok så graverende som den her omhandlede, hvor der jo er dispensationsmulighed. Vi går altså ikke til udvalgsbehandling af dette lovforslag med den allerstørste forhåndssympati.

For også at sige noget venligt vil jeg dog